

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΜΗΡΑΜ ΕΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Συνέχεια του ημερολογίου του Δόκτορος Σουϊρδ
 Θεέ μου! αυτό είνε φοβερό! Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο Σουϊρδ. Η φτώχη μίς κινδυνεύει να πεθάνη έλλείψει αίματος. Θα σταματήσει η καρδιά της; μ' ακούς; Πρέπει να της κάνουμε μετάγγισι αίματος άμέσως. Ποιός θα προσφέρει το αίμα του σ' αυτή την περίπτωση για να την σώσουμε; Σ' η έγω, ένας από τους δύο, εμπρός, λέγε, πρέπει!

— Καθηγητά μου, του είπα συγκινημένα, είμαι νεώτερος και πρέπει να υποστώ εγώ την αφαίμαξιν αυτήν πρό; χάριν της...

— Τότε ετοιμάσου άμέσως. Πάω να φέρω τα εργαλεία μου, εμπρός; μή χάνουμε καιρό! Εβγήκαμε πάλι μαζί στο διάδρομο, όταν ακούσαμε βήματα βιαστικά στη σκάλα. Κάποιος ανέβαινε στο σπίτι τρεχάτος.

Προχωρήσαμε και βρεθήκαμε μπρός στον Αρθούρο. Είχε φθάσει πρό μισής ώρας στο Λονδίνο, πήρε το πρώτο λεωφορείο που βρήκε μπρός του κ' ήλθε άνησυχος; και ταραγμένος στο πρόσωπο του ήταν το σπίτι της κ. Ούεστενρα.

Μόλις μ' αντίκρυσεν ο καλός νέος μου σφίξε το χέρι και μ' έρωτήσε:

— Τζάκ είμαι τρομερά άνησυχος. Το γράμμα σου μ' έτρόμαξε. Πές μου άμέσως τι συμβαίνει. Πώς είναι η Λουκία; Πώς είναι;.. Ο κύριος... θα είναι φυσικά ο κ. καθηγητής; Βάν Έλσιγγ; Κύριε καθηγητά, σ' είμαι ευγνώμων. Δεν θα λησμονήσω ποτέ αυτό που κάνετε για τη μνηστή μου...

Ο Βάν Έλσιγγ σφίξε το χέρι του νέου και του είπε:

— Κύριε, δεν πρέπει να άρχομε να μιλάμε. Ηλθτε σε κλή ώρα, γιατί μ' ά χρειάζεσθε. Σεις είσθε νέος; και άκασιος; ένώ έγω και ο κ. Σουϊρδ έπαύσαμε πρό πολλού να νεάζομεν. Δέχεσθε να κάμειτε κάποια θυσία για την μνηστή σας, για τη σωτηρία της;

Ο Αρθούρος; ταραχθηκε.
 — Πέστε μου τί της; συμβαίνει; ρώτησεν έξαλλος.

Ο Βάν Έλσιγγ του είπε τότε με ύφος επίσημον:

— Κύριε Όλμουδ, η μνηστή σας είνε πολύ άχημη. Μ' ά χρειάζεται αίμα, αίμα άφθονο για να την σώσω εν από τον θάνατο. Πρέπει να της γίνη μετάγγισι αίματος. Πριν έλθετε σείς, θα ύψίστατο την θυσίαν αυτήν ο κ. Σουϊρδ. Το αίμα του όπως ότως και το δικό μου, δεν είνε τόσο άκασιό. Δέχεσθε να δλιείσετε το αίμα σας στην μίς Ούεστενρα;

— Κύριε Έλσιγγ, φώναξε πρόθυμα ο Αρθούρος, κ' τη ζωή μου θα έδουάξα ευχαρίστος για την Λουκίαν.

— Εύγε σας λοιπόν! Είσθε λαμπρό παλληκάρι και σ' ά αγαπώ. Έλθετε τώρα μαζί μας να κάνουμε ό,τι πρέπει για να την σώσουμε.

Επανηλθον στον κοιτώνα της Λουκίας. Ο Αρθούρος; έμεινε άπ έξω κατ έντολήν του Έλσιγγ, για να μη τον δη ή μίς και συγκινηθή.

Η Λουκία ήταν ξαπλωμένη ότως; και πριν στο κρεβάτι της. Μ' ά είδε, αλλά η αδυναμία της ήταν τόση, που δεν μπορούσε να μιλήση. Αντελκυμάνετο έν τούτοις; ότι εργαζόμει χάριν της ζωής της και τα μάτια της ήταν γεμάτα εὐγνωμοσύνη.

Ο Έλσιγγ διέλυσε ναρκωτικό σ' ένα ποτήρι και της το έδωσε να το πιη.

— Ελάτε, μικρούλι μου μίς; πίντε το γιατρικό σας. Πρέπει να ξαναγίνετε καλή, άκριβή μου κόρη.

Η Λουκία έπτε τον ναρκωτικόν χωρίς να πη λέξι. Η αδυναμία της ήταν τρομερή. Όταν τον ναρκωτικό άρχισε να ενεργη, τα βλέφαρά της έκλεισαν και βυθίστηκε σε βαθύν ύπνο.

Ο Βάν Έλσιγγ έγάλασεν άμέσως; τον Αρθούρον και του είπε:

— Όσο να τοιμάσουμε τη εργαλεία μίς; σκύρε και δότε έεαν φιλάκι στη μνηστή σας. Έμπρός; μή νερέτεστε...

Ο Αρθούρος; έσκυψε συγκινημένος; βλαβεία και φίλησε τη Λουκία στο μέτωπο.

— Έμπρός; άνασκουμπώθητε! του είπε κατόπιν ο Έλσιγγ. Θάρρο; και ψυχρίμια σ' παρακαλώ κ. Όλμουδ...

Η εργαλεία της; μεταγγίσω; του αίματος; άρχισε κ' ετελείωσε επιτυχέστατα. Το άφθονο αίμα του Αρθούρου έρρυσσε στη; στεγνωμένες φλέβες; και τις άρτηρές; της; άτυχού; Λουκίας.

Κατόπιν, ένάφ ο Βάν Έλσιγγ εκτιποίησε την άσθενη νέαν στο κρεβάτι της; άναπαυτική, έσκου ιπύθησε μόνη της; ή διμμαντένια πόνη που κρατούσε μιά βελουδένια κορδέλλα γύρω στο λαιμό της; νέας. Ο λαίμος; της φάνηκε γυναιό; κι επάνω σ' αυτόν δυδ μικρά κοκκινωπά σημάδια, σαν πληγές; καρφίτσας.

Ο Βάν Έλσιγγ είδε το σημάδι αυτό. Άκουσα τότε τα δόντια

του να τρίζουν από όργη και τα χείλη του να ψιθυρίζουν:

— Μεγαλοδύναμε Θεέ! Ναί, αυτό είνε.

Έξαφνα έστράφη άποτόμως; πρός; το μέρος; μου και μου είπε:

— Όδηγήστε, φίλε μου, κάτω τον κ. Όλμουδ και δότε του να φάγη κάτι. Άς πιη και άρκετό δυνατό κρασί κ' άς κοιμηθή άρκετή ώρα για ν' αναλάβη.

Συγχρόνος; έστράφη πρός; τον Αρθούρον και του είπε:

— Καλέ μου φίλε, η μετάγγισις; επέτυχε. Η μνηστή σας έσώθη.

Έδώσατε το αίμα σας; για να την σώσετε, κι αυτό θα την κάμη στο μέλλον να σ' ά λατρεύη. Πηγαίνετε!

Άφησα τον Αρθούρον να κοιμάται και επήγα πρός; συνάντησιν του Βάν Έλσιγγ. Τον βρήκα στο δωμάτιο της Λουκίας βυθισμένος εις σκέψεις.

Η άτυχη; νέα είχε κοιμηθή επίσης. Ο Έλσιγγ την έκύτταξε περίεργα. Μόλις; με άντελήφθη μ' έρώτησε:

— Τι λέτε, Σουϊρδ, για τα στίγματα του λαίμου της;

— Δεν του; έδωσα και ποτέ τόσην σημασίαν.

— Δεν τα εξετάζετε καλύτερα, τώρα που η νέα άναπαύεται;

Μετέβην πράγματι πλησίον της Λουκίας και εξέτασα τα δυδ κεν τήματα του λαίμου της.

Ήσαν πολυ μικρά και έντελώς; στεγνά αίματος. Τα είχε δε πρό τόσο καιρού και δεν έννοούσαν να κλείσουν.

— Θα ενόμιζε κανείς; είπα στον Βάν Έλσιγγ, ότι όλο το αίμα της άτυχού; νέας έρρυσσε από τα κεντήματα αυτά. Αλλά πώς; Που έπήγε; Θα έπρεπε να της είχε μουσκύση τα κλινოსκεπάσματα και θα το έβλέπαμε!...

— Απορείτε, φίλε μου; είπεν ο Έλσιγγ.

— Δεν γνωρίζω τί να πώ.

— Εγώ όμως υποψιζομαι πολλά. Γι αυτό θα φύγω πάλι για το Αμστελόδαμο και θα γυρίσω άμέσως. Πρέπει να συμβουλευθώ διάφορα πιμπάλαια βιβλία της βιβλιοθήκης μου, που περιέχουν μυστικά και άπο κρύφους; έπιστήμας. Πρέπει όμως; δσον καιρό θα λείπω, να φρουρη; όλη την νύκτα άγρυπνος κοντά στην νέα. Πρόσεξε Σουϊρδ! Άν το παραμελήσης; αυτό, άν σε πάρη ο ύπνος; για λίγα λεπτά, ύπάρχει κίνδυνος; να ξυπνησης; κατόπιν και να βρής; την νέαν νεκράν! Αυτό θα ήτο φρικτό για σένα και θα σου έβάρυνε την συνείδησιν. Δεν είναι έτσι;

— Τον διεβεβίωσα πώς; θα φρουρησω άγρύπνως; όσο να ξαναγυρίση!

— Σε συχαίρω Σουϊρδ! μου είπε. Κάμε το αυτό και όταν γυρίσω, τότε πειά θ' άρχιση η πάλη...

— Μα τί έννοείτε; τον ρώτησα.

— Μή μ' έρωτάς; Έχε υπομονήν και άγρύπνια!

Μετα τον Βάν Έλσιγγ άνεχώρησε και ο Αρθούρος; μόλις; έξύπνησε. Τον καθήσυχασα για την κατάστασιν της Λουκίας και πηγαίνε να ιδη τον πατέρα του.

Έτσι έμεινα μόνος.

Μόλις; ένύχτωσε θέλησε να μείνη πλησίον στην κόρη της; ή κ. Ούεστενρα. Δεν την άφησα όμως;. Την έ συμβούλευσα να μεταβη να κοιμηθή και της ύπεσχέθην πώς; θ' άγρυπνήσω ο ίδιος.

Η Λουκία έκοιμήτο άκόμη. Η επίδρασι; του ναρκωτικού που της; είχε δώσει ο Βάν Έλσιγγ, έξακολουθούσεν άκόμη.

Εκάθησι πλάγι της και δεν έκλεισα μάτι όλη τη νύχτα.

Τα μεσάνυχτα, θα ήταν μιάμιση η ώρα, άκουσα βηματισμούς; κάτω στον κήπο. Σηκώθηκα κι επήγα σιγοπατώντας; κοντά στο κλειστό τζάμι και κύτταξα κάτω. Διέκρινα δυδ φωτεινά μάτια που έκύτταζαν πρός; το παράθυρο κι έχάθησαν άμέσως. Θα ήταν κανένας γάτος; έσκέφθηκα, και τοιμαζόιουν να ξαναπάω στη θέσι μου όταν άκουσα ψηλά στον άέρα δυνατά φτερουγίσματα. Έκύτταξα και είδα την ίδια μεγάλη νυχτερίδι που είχα ιδη και τη νύχτα που κνηγούσαμε τον Ρένφιλδ στον έρημο κήπο του άκατοίκητου σπιτιού που είνε δίπλα στο φρενοκομείο.

Μου φαίνεται πολυ περίεργος; η εμφάνισις; αυτή των νυχτερίδων. Ευτυχώς; όμως; η υπόλοιπη νύχτα έπέρασε ως το πρωί ήσυχ.

Κατά τας; 8 έξύπνησε και η μίς Λουκία. Ήτο κάπως; καλύτερα, η μετάγγισις; αίματος που της; είχε γίνει την ώφέλησεν υπερβολικά. Μ' ευχαρίστησε διά του; κόπους; εις; του; όποιου; υποβάλλομαι; πρό; χάριν; της; και έπέρας; την ήμεραν; της; ήσυχ. Την δευτέρα νύχτα με παρακάλεσε να μη κοιτάσω. Μου έλεγε πώς; αί; δυνάμεις; της; της; επανήλθον και δεν υπάρχε λόγος; ν' άγρυπνήσω. Εθυμήθηκα όμως; του; λόγου; του Βάν Έλ-

σίγγ και έπέμεινα.
— Τότε, κ. Σουαρδ, μου ελεπε, περάστε στο πλαγινό δωμάτιο και ξαπλώστε στον καναπέ. Θ αφήσω την πόρτα ανοιχτή και θα επιβλέπετε, αφού τó θέλετε.

Έδэхθηκα την προτασί της και έμεινα πλαγιασμένος στον καναπέ διαβάζοντας. Έξαφνα την άκουσα να ερχεται εκ του δωματίου της και την έρώτησα τι της συμβαίνει.

— Μην άνησχετε, μου ελεπε, χαμογελώντας. Δεν μου συμβαίνει τίποτε. Έρχομαι να σας κρατήσω συντροφιά γιατί δεν μπορώ να κοιμηθώ.

— Και όμως, δεσποινίς, πρέπει να προσπαθήσετε. Η άγρυπνία αυτή θα σας βλάψη, εσθε πολύ αδύνατη.

— Έχετε δίκαιον, δόκτωρ, αλλά δεν νυστάζω καθόλου. Εξ άλλου δεν θέλω και να κοιμηθώ. Φοβούμαι!

— Φοβείσθε; Γιατί; Μήπως δεν άγρυπνώ κοντά σας;

— Ναί, τó γνωρίζω και σας ευχαριστώ. Αλλά δεν ξέρετε τι μου συμβαίνει στον ύπνο μου. Παγώνω ολόκληρη από φόβο, βυθίζομαι σά ληθάργους, βλέπω άλλόκοτα όνειρα...

8 Σεπτεμβρίου. — Καθησυχασα την δεσποινίδα και την έπεισα να μεταβη και να κοιμηθη. Επέρασε την νύχτα της ήσυχα. Κατά τις 2 μόνον μετά τά μεσάνυχτα άγασε μόνο του ένα από τά τζάμια του δωματίου της. Έρριξαν καμιά πέτρα απ έξω; Δεν μπορώ να έξηγήσω τó γεγονός αυτό. Ο κρότος του ραγίσματος μ έκανε να περάσω στο δωμάτιό της. Η Λουκία δεν ελεχε ξυπνήσει. Φαινόταν όμως παραγμένη μέσα στον ύπνο της.

Τό πρωί έτρεξα να τηλεγραφήσω στον Βάν Έλισιγγ και στον Αρθούρο περι της καταστάσεώς της και να τους καθησυχάσω.

9 Σεπτεμβρίου. — Χθές την νύχτα έγκατεστάθην πάλιν στο πλαγινό δωμάτιο της Λουκίας. Ήμουν όμως τρομερά κουρασμένος. Η Λουκία τó άντελήφθη και μου ελεπε:

— Φίλιπτε μου κ. Σουαρδ, μπορείτε να κοιμηθητε άπόψε. Είμαι πολύ καλά, καθώς βλέπετε, και δεν πρέπει να ταλαιπωρησθε τόσο προς χάριν μου.

— Εβεβαίωσα πως θα άναπαυθώ και την έστειλα να κοιμηθη.

Αγρύπνησα όμως ως τις 12. Τήν ώρα αυτή ό ύπνος με κατέλαβε και κοιμήθηκα βαθεία, έπειτα από την άγρυπνίαν δύο ήμερονυκτίων.

Κοιμώμουν άκόμη τó πρωί όταν έννοιωσα κάποιον να με σκουντά. Άνοιξα τά μάτια μου και αντίκρισα τόν Βάν Έλισιγγ. Είλεχεν έλθει έν τώ μεταξύ με τó τραίνο και ντάπηκα πού με βρήκε να κοιμούμαι.

— Πώς είνε η άσθενής μας; μ' έρώτησε.

— Πολύ καλά, τού άπήνησα.

— Έλάτε να πάμε να την ιδούμε.

Φαινόταν άνήσυχος, σαν να έφοβείτο κάτι.

Τόν άκολουθήσα κι έμπήκαμε στον κοιτώνα της Λουκίας. Ήταν σκοτάδι γύρω κι έπήγα να τραβήξω τις κουρτίνες του παραθύρου, να μη τó φώς της ήμερας. Μόλις τις τράβηξα άκουσα συγχρόνως τόν Βάν Έλισιγγ να κραυγάζη σαρακατικά:

— Γκότε ιν Χίμμελ! (Θεε έπουράνιε).

Γύρισα και τόν είδα χλωμό και παραγμένο να μου δείχνη με τó χέρι του προς τó κρεβάτι. Εκύταξα προς τά εκεί και έμεινα βουβός, σαν να με ελεχε χτυπήσει κεραυνός.

Η άτυχής μίς Λουκία πού την ελεχα αφήσει τόσο καλά τή προηγούμενη νύχτα, βρισκόταν λιποθυμισμένη πάνω στο κρεβάτι της, με τó πρόσωπο παραόποτε ώχρό, με την όψη νεκρού!

Αυτά τά χείλη της ήσαν λευκά, χωρίς αίμα και τά ούλα της είχαν ύποχωρήσει όπισθεν τών όδόντων, όπως συμβάλνει μ' εκείνους πού πεθαίνουν έπειτα από μακροχρόνια άρρώστεια!

Ο Βάν Έλισιγγ έλυσσοσεν, έμάλνετο. Έσφιγγε με όργη και θλίψη βαθεία τούς γρόνθους του, εδάγκανε τά χείλη του.

— Γρήγορα! φέρε μου τó μπράντι! μου φώναξε.

Έτρεξα στην τραπεζαρία, πήρα την μπουκάλια με τó μπράντι, τού την έδωσα, έβρεξε μ' αυτό τά χείλη της άτυχούς νέας κι άρχισαμε να της τείνομε με τó ίδιο τά χέρια και τó στήθος, προς τó μέρος της καρδιάς.

Τήν άκροάσθηκα κατόπιν άρκετή ώρα και μου ελεπε:

— Ζη άκόμη! Τό έργον μας όμως κατεστράφη. Πρέπει ν' άρχίσουμε πάλι από την αρχή, φίλε μου. Επειδή όμως λείπει ό Άρθούρος, θα της δώσετε σεις τó αίμα πού της χρειάζεται για να μη πεθάνη. Πρέπει να γίνη μετάγγις αίματος. Δέχεσθε δόκτωρ;

Έβγαλα γρήγορα τó σακκάκι μου κι' έγύμνωσα τόν βραχιόνά μου, πρόθυμος να προσφέρω και την ζωήν μου γι' αυτήν, αφού άλλωστε υπήρξα, με τó να κοιμηθώ, αίτια της νέας συμφοράς.

Ο Βάν Έλισιγγ πήρε τά εργαλεία του και τó πείραμα της δευτέρας αυτής μεταγγίσεως αίματος άρχισεν άμέσως. Ήμουν εύτυχής διότι έδίδα τó αίμα μου χάριν της σωτηρίας της μίς Λουκίας.

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Του Λουδ. Ουλανδ

Της Νορβηγίας τί θέλουν οι άντρειωμένοι
Στους βράχους της ψηλής άκρογιαλιάς;
Γιατί τάχα αούτου πάνω ν' άνεβαίνη
Ο τυφλός άσπρομάλλης βασιλιάς;
Στό δεκανίκι άκουμισμένος βγάξει
Φωνή τρανή με πίκρα και μαράζι,
Πού τó στενό της θάλασσας περνάει
Και στό νησάκι άγνάντι άντιβοάει.

« Δός μου πίσω, ληστή, τή θυγατέρα
Μέσ από τή θεοσκοτεινή σπηλιά,
Μόνη εύτυχία μου ελεχα στά έρμα γέρα
Τήν άρπα, τή γλυκειά της τή λαλιά.
Στό πράσινο άκρογιαλί έφερνε γύρες
Στό χορό και σύ μουρθεσ και την πήρες.
Αυτό την άσπρη κεφαλή μου γέρνει,
Κ' εσε ντροπή παντοτεινη σου φέρνει. »

Κι' απ' τó φαράγγι άγριος ξετροπώνει
Ο ληστής, με θεόρατο κορμί
Τό γιγάντιο σπαθί ψηλά φουχτώνει
Και στό σκουτάρι τó χτυπά μ' όρμη:
« Φύλακες ελεταν κεί στημένοι τόσοι,
Πώς δεν ήρθε κανείς να τή γλυτώση;
Πολέμαρχους πολλούς έχει στό πλάι
Και κανένας γι' αυτή δεν πολεμάει; »

Κι' ό καθένας αούτου σιγοτρομάζει,
Νά βγούν απ' τή γραμμή τους δεν κοτούν,
Ο τυφλός βασιλιάς πίσω κοιτάζει:
« Ωίμένα! όλοι μαζί με παραιτούν;
Τότε σφίγγει τó νιούτσικο παιδί του:
Τόσο εγκάρδια τó χέρι τó δεξι του:
« Γώ να παλέψω, κύρη μου, άφησέ με!
Χεροδύναμος είμαι, πιστεψέ με! »

« Αύτός ό έχτρός μας, γυιέ μου, είνε θερίο
Δεν βρέθηκε κανείς να τόν μορφή
Μά κ' εσ' είσαι από σόί γερό κι άντρειο,
Τού χειριού η σφιξιά τó μαρτυρεί.
Πάρε, σου δίνω τούτη την άρχαία
Από τούς Σκάλδους; φουμιστή ρομφαία,
Κι αν σκοτωθής κ' εγώ θά πέσω ναύρω
Στό κύμα, ό θλιβερός, θάνατο μαύρο. »

Κι' άκου! Η θάλασσα αφρίζοντας ταράζεται
Δαρμένη από της βάρκας τó κουπί,
Στέκει ό τυφλός ό βασιλιάς κι αυτιάζεται,
Κι όλόγυρά του είνε άκρα σιωπή.
« Ως πού βρόντησ' η άντρα τών άρμάτων,
Κ' έβρούίζαν στό σκουτάρι τά σπαθιά των,
« Ως πού άντίπερ' άντήχησαν οι βράχοι
Απ' τις κραυγές κι από την άγρια μάχη. »

« Πέτε μου σεις τί βλέπετε; » φωνάζει
ό Ρήγας με λαχτάρα χαροποία.
« Εχωρίσ απ' τó λάλημα πού βγάξει,
Μιά κοφτερή της σπάθης μου χτυπιά. »
« Ο ληστής, βασιλέα μας, έσκοτώθη,
Με τó αίμα τó κριμα του έπληρώθη.
Γεώ σου, χαρά σου, πρώτο καλληκάρι,
Τού βασιλιά μας δυνατό βλαστάρι! »

Πάλι σιωπούν όλόγυρα και στέκει
Κι άκουρμένεται ό Ρήγας ό τυφλός:
« Πέτε μου, ποίος σιμώνει τώρα απ' εκεί,
Ακούω κουπιά κι' άφρολογά ό γιαλός. »
« Με σπαθί και σκουτάρι άρματαμένος,
Γυρίζε αούτουθε ό γιός σου ό άντρειωμένος,
Και την τετράζανθή σου θυγατέρα
Τή Γοννίλδη, σου φέρνει απ' εκεί πέρα. »

« Καλώς τους, λέγει απ' τó ψηλό τó βράχο
Σ' αούτο; κάτω ό τυφλός ό προεστός.
« Τώρα καλά γεράματα θε νάχω,
Κι ό τάφος μου θε νάναι δοξαστός.
Θά μου βάλης στό πλάγι σύ, παιδί μου,
Τότες τó τρανολάιητο σπαθί μου,
Και σύ, Γοννίλδη, ελεύτερη θά ζήσης
Και στον τάφο θα με μοιρολογήσης. »

Μετάφρασις Λορέντζου Μαβίλη

